

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ecloga Prima. Epiphvns. Timetas. Tityrvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

159
AVRELII. NEMESIANI CARTAGI
NIENSIS ECLOGA PRIMA.

EPIPHVNVS. TIMETAS.

TITYRVS.

Vm fiscela tibi flumiali Tityre iunco Ti.
d Texitur, & raucis resonant tua rura cicadis,
 Incipe si quod habes gracili sub arūdine carmen
Compositum, nam te calamos instare labello
Pan docuit, uersūq; bonus tibi fauit Apollo.
Incipe dum salices hœdi, dum gramina uaccæ
Detondent, uiridiq; gregem permittere campo.
Dum ros, & primi suadet clementia solis.
Hos annos canamq; meam mihi cœre senectam, Ti.
Tu iuuenis cœrusq; deis in carmina cogis?
Diximus, & calamus uersus cantauimus olim.
Dum secura hilares ætas ludebat amores.
Nunc album caput, & ueneres tepuere sub annis.
Iam mea ruricolæ dependet fistula Fauno,
Et nunc rura sonant, nuper iam carmina uictor
Risisti calamos, & dissona flamina Mopsi.
Iudice me, mecum senior Melibœus uirumq;
Audierat, laudesq; tuas sublimē ferebat.
Quem nunc emeritæ permensum tempora uitæ,
Secreti pars orbis habet, mundusq; piorum.
Quare age, si qua tibi Melibœi gratia uiuit,
Dicat honoratos prædulcis tibia manes,
Et parere decet iussis, & grata iubentur.

EPIPHVNVS.

Nanq; fuit dignus senior, quem carmine Phoebus
 Pan calamus, fidibusq; Linus modulantibus, Orpheus
 Concinerent, atq; acta uiri laudesq; sonarent.
 Sed quia tu nostræ musam de poscis auenæ,
 Accipe quæ super hæc cerasus, quam cernis ad amnem
 Continet, inciso seruans mea carmina libro.
 Dic age, sed nobis ne uento garrula pinus
 Obstrepat, has ulmos potius fagos'ue petamus.
 Hic cantare libet, uirides nam suggerit herbas
 Mollis ager, lateq; tacet nemus omne quieti.
 Aspice ut ecce procul decerpant gramina tauri.
 Omniparens æther, & rerum causa liquores.
 Corporis & genitrix tellus uitalis, & aer,
 Accipite hos calamos, atq; hæc nostro Melibœo
 Mittite, si sentire datur post facta quietis.
 Nam si sublimes animæ coelestia templa,
 Sidereasq; colunt sedes, mundoq; fruuntur.
 Tu nostros aduerte modos, quos ipse benigno
 Pectore fouisti, quos Melibœe probasti.
 Longa tibi cunctisq; diu spectata senectus,
 Foelicesq; anni, nostriq; nouissimus æui
 Circulus, innocuæ clauserunt tempora uite.
 Nec minus hinc nobis gemitus lacrymæq; fuere,
 Quam si florentes mors inuida pelleret annos.
 Nec tenuit tales communis causa querellas.
 Heu Melibœe iaces lætali frigore se gnis,
 Lege hominum coelo dignus canente senecta
 Concilioq; deum, plenum tibi ponderis æqui
 Pectus erat, tu ruricolum discernere lites
 Assueras, uarias patiens mulcendo querellas.

Sub te ruris amor, sub te reuerentia iusti
 Floruit, ambiguos signauit terminus agros.
 Blanda tibi uultus grauitas, & mite serena
 Fronte supercilium, sed pectus mitius ore.
 Tu calamos aptare labris, & iungere cæra
 Horatus duras docuisti fallere curas.
 Nec segnem passus nobis marcere iuuentam.
 Sæpe dabas merita non uilia præmia musæ.
 Sæpe etiam senior ne nos cantare pigeret,
 Lætus phœboæ dixisti carmen auena.
 Fœlix o' Melibœe uale, tibi frondis odore
 Munera dat lauros cærpens ruralis Apollo.
 Dant Fauni quod quisq; ualet de uite racemos,
 De messe culmos, omniq; ex arbore fruges
 Dat grandæua pales, spumantia cambia lacte.
 Mella ferunt Nymphæ, pictas dat flore coronas.
 Manibus hic supremus honos, dant carmina musæ.
 Carmina dant musæ, nos te modulamur auena.
 Siluestris nunc te platanus Melibœe susurrat.
 Te pinus reboat, te quidquid carminis Echo
 Respondent siluæ, te nostra armenta loquuntur.
 Nanq; prius sicis phocæ nascentur in aruis.
 Hirsutusq; freto uiuet leo, dulcia mella
 Sudabunt taxi, confusis legibus anni.
 Messem tristis hyems, æstas tractabit oliuas.
 Ante dabit flores Autumnus, Ver dabit uinas.
 Quam taceat Melibœe tuas mea fistula laudis.
 Perge puer coeptum tibi neuq; desere carmen. **Ti.**
 Nam si dulce sonas, ut te placatus Apollo
 Prouehat, & fœlix dominam perducat ad urbem.

DONACE

Nanq; hic in siluis præsens tibi fama benignum
 Strauit iter, rumpens liuoris nubila plena.
 Sed iam sol demittit equos de culmine mundi,
 Fulmineos suadens gregibus præbere liquores.

ECLOGA. II. DONACE. ASTA
 TVS. ALCON.

Ormosam Donacẽ puer Astatus, et puer Alcon
 f Ardebant, rudibusq; annis intensus uterq;
 In Donaces Venerem furiosa mente ruebant.
 Hanc cum vicini flores in uallibus horti
 Carperet, & molli gremium compleret acantho.
 Inuasere simul, Venerisq; imbutus uterq;
 Tum primum dulci carpebant gaudia furto.
 Hinc amor, & pueris iam non puerilia uota.
 Quis anni ter quinque hyemes & cura iuuentæ.
 Sed postquam Donacem duri clausere parentes.
 Et non tam tenui filo de uoce sonaret.
 Sollicitumq; foret pinguis onus, improba ceruix.
 Suffususq; rubor crebro uenæq; tumentes,
 Tum uero ardentes flammati pectoris æstus
 Carminibus dulciq; parant reuelare querella.
 Ambo æuo cantuq; pares, nec dispari forma,
 Ambo genas leues, intonsi crinibus ambo.
 Atq; sub hac platano mœsti solatia casus
 Alternant, Idas calamus, & uersibus Alcon.
 Quæ colitis siluas Dryades, quæq; antra Napæe Id.
 Et quæ marmoreo pede Naiades uda secatis
 Littora, purpureosq; alitis per gramina flores.

Dicite quo